

TAX FREE

(DUTY FREE)

Avondvullende komedie in twee bedrijven

door

ERIC CHAPPEL EN JEAN WARR

vertaling

Koen Wassenaar

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)

Tel: 072 - 5 11 24 07

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **TAX FREE - DUTY FREE** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **ERIC CHAPPEL EN JEAN WARR** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © 1985 Eric Chappel en Jean Warr

Copyright: © 1985 Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **5** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

Amy - een vrouw op haar tweede huwelijksreis

David - haar man, die tijdens de tweede huwelijksreis een affaire krijgt

Linda - de vrouw met wie hij een affaire krijgt

Robert - haar man, die in David de ideale chaperon voor zijn vrouw ziet

Carlos - een bediende

Figuranten

DECOR:

Links op het toneel is een hotelkamer. Zowel die van Amy en David als die van Linda en Robert. Hoewel er maar één kamer is, weet de toeschouwer dat er eigenlijk twee kamers worden bedoeld. De inrichting is Arabisch. Een tweepersoonsbed, kasten met schuifdeuren. Achterin is de deur naar de gang en links die naar het balkon. Het balkon loopt door naar links tot in de coulissen. Rechts is er een patio met tafels en stoelen, die hoort bij de buitenbar, die rechtsvoor uit zicht is.

EERSTE BEDRIJF

Eerste Scène

Als het doek opgaat zien wij de kamer van Amy en David. David rookt op het balkon een sigaar. Hij ziet er ontspannen en tevreden uit en heeft zijn schoenen uitgetrokken. Amy komt op vanuit de badkamer. Ze heeft al haar kleren nog aan, maar doet haar sieraden af. Ze maakt zich klaar om naar bed te gaan.

Amy: Ga je ook naar bed?

David: *(dromerig)* Nog niet. *(blaast een wolk rook uit)*

Amy: Je probeert toch niet de mensen beneden met je as te raken, hoop ik.

David: Nee.

Amy: Wat ben je dan aan het doen?

David: Naar de zee aan het kijken.

Amy: Ben je daar nou niet eens op uitgekeken.

David: Nee. Ik krijg er nooit genoeg van om naar de zee te kijken.

Amy: Het is alleen maar water, David.

David: Heb ik je ooit verteld over de keer dat ik in de buurt van Brighton de zee inging. Er was een ander stel in het water. Ik was nog maar een jochie toen, maar ik zal ze nooit vergeten. Toen ik voorbij zwom, hoorde ik de vrouw tegen de man zeggen, "Kus me onder water, Philip." Precies zo. "Kus me onder water..."

Amy: *(stilte)* En? Deed hij dat?

David: Wat?

Amy: Haar kussen onder water?

David: O zeker. Ze kusten hartstochtelijk en verdwenen onder de golven.

Amy: *(staart)* Waarom dacht je daaraan?

David: Ik weet het niet – zomaar. *(zucht)* Het is zo glad als een spiegel. Geen witte rollers vanavond, Amy.

Amy: Geen witte rollers. Bedoel je golven?

David: Wat?

Amy: Normaal gesproken zeg je golven. *(Amy verlaat het balkon. David volgt haar)*

David: Wat is er aan de hand? Vond je het niet leuk vanavond?

Amy: *(opgewekt)* O, jawel. Een erg leuke avond. Ik heb vreselijk genoten. In bijna alle opzichten een perfecte avond. Natuurlijk hing er een bepaald sfeertje, maar los daarvan...

David: Wat voor sfeer?

Amy: Ach, dat stelde niets voor, David. Dat had ik niet moeten

zeggen. Ik had niet over de sfeer moeten beginnen. Zonde om de avond te verpesten?

David: Hing er een moeilijke sfeer.

Amy: Viel het je niet op hoe stil Robert werd?

David: Ja, maar ik vond het geen ongemakkelijke stilte.

Amy: Hoe weet je dat?

David: Wat?

Amy: Je kent hem pas een paar dagen. Hoe weet jij nou of die stilte wel of niet ongemakkelijk was?

David: Ach, je kent Robert. Als hij praat is het net als kralen rijgen.

Amy: Nou, vanavond heeft hij niet veel kralen geregen. Volgens mij zat hij te tobben over iets.

David: Waarom zat hij te tobben?

Amy: *(luchtig)* Geen idee. *(bestudeert David)* Waarom moest je de hele tijd aan haar zitten?

David: *(zenuwachtig)* Wie?

Amy: Linda.

David: Dat is niet waar.

Amy: Het viel duidelijk op. Je doet tegenwoordig een hoop op de tast, David. Je ogen gaan toch niet achteruit?

David: Ik mankeer niets aan mijn ogen.

Amy: Weet je dat zeker? Je liet je handen over haar heen glijden als een of andere blinde.

David: Doe niet zo belachelijk.

Amy: Robert merkte het ook. *(stilte)* Ik denk dat hij behoorlijk vervelend kan worden als je hem kwaad maakt.

David: *(geamuseerd)* Wie, Robert? *(stilte)* Denk je dat?

Amy: Zeker. *(peinzend)* Zoals hij die grote handen tot vuisten bleef ballen. Volgens mij kan hij erg jaloers zijn. En de ellende is dat zij met iedereen flirt. Bij dat wijnkelnertje deed ze precies hetzelfde.

David: Niet waar.

Amy: Volgens mij is ze een nymfomane. *(David stikt bijna in zijn sigaar)*

David: Waar heb je het over? Zo is ze totaal niet.

Amy: Hoe weet jij dat? Omdat je er nog nooit eentje bent tegengekomen, betekent niet dat ze niet bestaan. Ze zijn zeldzaam – net als de witte neushoorn.

David: Waar zijn mijn schoenen?

Amy: Waar heb jij je schoenen voor nodig?

David: Ik denk dat ik beneden nog een slaapmutsje ga halen.

Amy: Nee, David.

David: Waarom niet?

Amy: Omdat we dat niet kunnen betalen.

David: Houd daar nou eens mee op. We willen niet dat iedereen weet dat wij het hier duur vinden.

Amy: Nee?

David: Nee. We willen ons gedragen alsof het geld niet op kan.

Amy: Wat was je van plan? Vragen of ze de rekening tien procent hoger willen maken?

David: Ik bedoel, als jij blijft klagen over de prijzen, zullen de mensen gaan denken dat we nog nooit ergens geweest zijn.

Amy: Nou, dat zijn we ook niet.

David: Ik weet het. (*zucht*) Hadden we maar meer stickers op die koffer. (*dromerig*) Dubrovnik. Nairobi... Sri Lanka. Had ik maar meer gereisd..

Amy: Je bent op Malaya geweest.

David: Dat was in mijn diensttijd, Amy. Het grootste deel van de tijd had ik een geweer in mijn hand. (*ongeduldig*) Waar zijn mijn schoenen?

Amy: Dat weet ik niet. Maar ik zou er maar goed op passen, David. Het is tenslotte je enige paar.

David: Nou, dat is niet mijn schuld. Jij hebt de koffers gepakt. Heb je enig idee hoe het is om met één paar schoenen de vakantie door te komen? En er zitten gaten in. Ze zullen wel denken dat ik hier lopend ben gekomen.

Amy: Ze komen er nooit achter. Gewoon met beide benen op de grond blijven staan.

David: (*gaat zitten en vindt de schoenen onder een kussen. Beschuldigend*) Je hebt ze verstopt.

Amy: Dat is niet waar.

David: (*bekijkt de schoenen*) Mijn god. Ze lachen me uit. Ik weet niet wat Robert en Linda hiervan denken – elke avond zien ze weer dezelfde oude schoenen.

Amy: Maak jij je over hen nou maar niet druk. (*haar stemming verandert*) Kom eens hier. (*ze neemt David mee naar het balkon*) Ruik je dat? Weet je wat dat is? Dat is bougainvillea en kamperfoelie. En hoor je dat? Dat zijn de cicadas – duizenden. Al die kleine krekeltjes die alleen voor ons hun achterpoten langs elkaar wrijven. Laten we vanavond niet teruggaan naar beneden. Dit is tenslotte bedoeld als onze tweede huwelijksreis. (*kruipt tegen hem aan*) Weet je onze eerste nacht nog? Ik was zo zenuwachtig.

David: Ik weet niet waarom – we hadden vaak genoeg geoefend.

Amy: Iets romantischer mag wel. Je zei dat je me over de drempel zou dragen.

David: Kom op – met mijn knie.

Amy: *(kil)* Als je met Linda aan het tennissen bent, heb je er anders weinig last van.

David: Nee, maar ik voelde hem wel een paar keer, Amy.

Amy: En dat kan ik niet zeggen. Zullen we er vanavond eens vroeg ingaan, David. We moeten steeds zo vroeg op voor het ontbijt dat ik de rest van de dag gesloopt ben.

David: Ja, Linda ontbijt uiteraard op de kamer. Het kost extra maar Linda zegt dat het de moeite waard is. *(Amy begint op haar vingers het aantal keren te tellen dat David Linda zegt)* Linda zegt dat het erg rustgevend is – ontbijt op het balkon – uitkijkend over de zee – het spoor van de zon dansend op het water. Linda zegt dat ze er nooit genoeg van kan krijgen om naar de zee te kijken... *(stilte. Amy stopt met tellen en wacht)* Linda zegt –

Amy: Dat is vijf, David.

David: Vijf wat?

Amy: Vijf keer dat je de naam van die vrouw gebruikt.

David: Die vrouw? Je bedoelt Linda?

Amy: Zes. Mag ik je erop wijzen dat het niet erg vleierend is.

David: Moet je zo jaloers doen?

Amy: Ik ben niet jaloers. Ik ben in mijn hele leven nog nooit jaloers geweest. Ik heb geen jaloerse draad in mijn lijf.

David: Dan is het goed.

Amy: Wat is dat getal achterop je sigarendoosje?

David: *(ongemakkelijk)* Wat voor getal?

Amy: 127 – wat is het?

David: Ik weet niet.

Amy: David, je schrijft niet zomaar een getal achterop je sigarendoosje. Waar staat het voor?

David: *(peinst)* Ik zou het niet weten... 127... Dat is erg raar. Hmm... Ik zal niet rusten tot ik erachter ben...

Amy: Zou het een telefoonnummer zijn?

David: Nee, dat lijkt me niet.

Amy: Zullen we het proberen? *(Amy draait het nummer)* Het is een telefoonnummer. Dag, Linda. Het is Linda. Ja, met Amy – eh, ik vroeg me af of ik jouw föhn mag lenen? Dank je wel. Ik kom hem zo halen. *(David is bezig om haastig zijn schoenen, die hij net heeft schoongemaakt, aan te trekken. Amy laat de telefoon vallen. Spurt op David af en grist een schoen weg)*

David: Geef die schoen terug.

Amy: Jij blijft hier.

David: *(dreigend)* Amy – geef hier.

Amy: Nee.

David: *(komt op haar af)* Amy, ik waarschuw je. *(plotseling springt hij op haar af. Amy gooit de schoen over de rand van het balkon. Verbijsterd)* Amy, wat heb je nou gedaan? Je had iemand kunnen vermoorden. *(tuurt over de rand)* Ze staan er allemaal naar te kijken. Hoe moet ik dit uitleggen? Wat moet ik zeggen?

Amy: Gewoon niets. Ze weten niet van wie hij is.

David: Natuurlijk wel. Ze hoeven alleen maar op te letten of ze iemand zien met één schoen aan. Nooit gedacht dat jij zo rancuneus kon zijn. Evengoed houd je me niet hier. Ik ben niet naar Spanje gekomen om op mijn kamer te blijven zitten. Ik wil niet datzelfde gevoel hebben wat ik thuis in Engeland had.

Amy: Wat voor gevoel?

David: Dat de hele wereld een feestje heeft en ik ben niet uitgenodigd.

Amy: David.....

David: Ik ga.

Amy: Je hebt maar één schoen. Hoe wil je dat gaan doen?

David: *(strijdlustig)* Ik ga manklopen en hinkelen. *(David gaat af. Amy pakt een kussen en koelt haar woede erop. Dan denkt zij even na en volgt hem. De kamer van Linda en Robert. (Linda komt op vanaf het balkon en pakt een omslagdoek op. Robert komt op vanuit de badkamer)*

Robert: Waar ga je heen?

Linda: Ik wilde langs het strand gaan wandelen.

Robert: Zo laat nog?

Linda: *(romantisch)* Het ziet er vanavond zo mysterieus uit. Voel jij de aantrekkingskracht niet?

Robert: *(staart naar buiten)* Nee – het water is een en al kwal.

Linda: Ach kom – natuurlijk niet.

Robert: Je zag vanochtend die ene die bij mij in de buurt kwam. Zo'n doorschijnende papperige hoop dril. Afzichtelijk.

Linda: Dat was een plastic tas, Robert. Hoe dan ook, ik ga niet zwemmen. Ik ga alleen maar een strandwandeling maken.

Robert: Ik zou het niet doen als ik jou was, Linda.

Linda: Waarom niet?

Robert: Dat wijnkelnertje zijn dienst zit erop. Waarschijnlijk houdt hij zich ergens schuil in het kreupelhout, klaar om toe te slaan. En het staat me totaal niet aan hoe hij naar je keek tijdens het diner.

Linda: Je overdrijft, Robert.

Robert: Je moet die mensen niet aanmoedigen. Weet je die vrouw naast ons nog? Zij moedigde hem aan en wat gebeurde er? Ze kreeg hem haar kamer niet meer uit. Het was alleen maar 'Nee,

Miguel', 'Stop, Miguel'. De hele nacht lang. Ik heb geen oog dicht gedaan.

Linda: Dat kwam doordat jij je oor niet van de muur los kon houden.

Robert: Ik dacht dat ze hulp nodig zou kunnen hebben.

Linda: Volgens mij redde ze het heel aardig alleen.

Robert: Lach maar, Linda, maar ze zijn niet zoals wij zijn. Ze hebben niet dezelfde zelfbeheersing.

Linda: Waarom wantrouw jij alles wat buitenlands is, Robert?

Robert: Dat doe ik niet.

Linda: Dat doe je wel. Denk maar aan Moskou. Jij zweerde dat de kamer werd afgeluisterd, je rolde het tapijt weg, maakte de moer op de grond los en in de kamer onder ons viel de kroonluchter naar beneden.

Robert: Een mens kan maar beter voorzichtig zijn.

Linda: (*bestudeert hem*) Je vindt het niet echt leuk hier, geloof ik, Robert.

Robert: Nee.

Linda: Waarom niet?

Robert: Ik denk dat we beter naar Bournemouth hadden kunnen gaan.

Linda: Je bent weer niet erg romantisch, Robert. (*Linda gaat naar het balkon en kijkt dromerig naar buiten*) We hebben een balkon met uitzicht op zee. Niet zomaar een zee – de Middellandse Zee. (*kijkt naar iets op de muur*) En daar op de muur zit zo'n lief klein bidsprinkhaantje.

Robert: Goeie god.

Linda: Is dat alles wat je kan zeggen?

Robert: Nee – geef me even een krant en ik sla hem dood.

Linda: Dat doe je niet. Het is heel ongebruikelijk – bijna zeldzaam. (*dromerig*) Besef je wel dat als wij thuiskomen, we kunnen zeggen dat we een kamer hebben gedeeld met een bidsprinkhaan.

Robert: Ik ga met helemaal niemand een kamer delen – niet bij deze hotelprijzen – en zeker niet met een bidsprinkhaan. Waarschijnlijk bijt hij ook nog.

Linda: Hij bijt niet – ze zijn volstrekt onschadelijk... of je moet een andere bidsprinkhaan zijn. Wist je dat na het paren het vrouwtje het mannetje verslindt.

Robert: (*geschokt*) Wat? Je bedoelt opeten?

Linda: Ja. Bijt zijn kop eraf.

Robert: Goeie god. (*stille*) Geen wonder dat hij bidt.

Linda: Nee – volgens mij is dat een vrouwtje – ze wacht tot een mannetje op haar afkomt.

Robert: Je wil zeggen dat hij naar haar toekomt – geeft alles wat hij heeft en dan bijt zij zijn kop eraf?

Linda: De wetten van de natuur. Zodra hij zijn taak heeft vervuld, gebeurt dat.

Robert: Ja, maar moet dat per se in onze kamer gebeuren, Linda. Dan heb je de rest van je leven geen zin meer in seks.

Linda: Kom op, Robert. Luister, ergens speelt iemand gitaar. De nachtlucht is vervuld van de de geur van bougainvilla en de lichtjes van de haven knipogen naar ons over de waterspiegel... *(Robert komt bij haar staan)*

Robert: *(nieuwsgierig)* Wat is er, Linda? Voel jij je een beetje...

Linda: Wat, Robert?

Robert: Een beetje...

Linda: Ja?

Robert: Fruitig?

Linda: Fruitig! Als jij met woorden begint te goochelen, Robert, ben ik sprakeloos.

Robert: Sorry. Ik dacht alleen dat je misschien zin had om...

Linda: Hoezo? Ik ben toch niet jarig? Nee, ik voel me niet fruitig. *(gaat naar de fruitschaal en pakt een sinaasappel)* En als jij je wel fruitig voelt – neem een sinaasappel. *(ze propt de sinaasappel bij Robert in zijn hand. Er wordt op de deur geklopt. Robert doet open en laat Amy binnen)*

Amy: *(proeft een zekere stemming)* Dag, Robert.

Robert: *(ongemakkelijk)* Excuseer, Amy – ik wilde net beneden iets te drinken halen. *(ze kijken allebei naar de sinaasappel. Hij legt hem neer en gaat af)*

Amy: Ik kom toch niet ongelegen?

Linda: Wat?

Amy: Ik bedoel, jullie wilden toch niet net weggaan?

Linda: O nee. Ik ben veel te moe. Afgelopen nacht was zo vreselijk. Ik was doodsbang. Ik heb nauwelijks een oog dichtgedaan.

Amy: Wat was er dan aan de hand?

Linda: Nou, toen ik de kamer in kwam en het licht aandeed zag ik iets kleins en zwarts onder het bed schieten.

Amy: Toch niet dat wijnkelnertje?

Linda: *(zwak glimlachje)* Ik zal de föhn voor je pakken. *(loopt door de kamer)* Maar je zou eigenlijk de schoonheidssalon eens moeten proberen. Ze zijn erg goed daar. Ik weet zeker dat ze er wel iets van kunnen maken.

Amy: Nee, dat is te duur. We geven al genoeg geld uit.

Linda: Echt?

Amy: Niet dat ik er spijt van heb. Voor David is het 't waard. Vind je ook niet dat hij er goed uitziet?

Linda: Eh, ja.

Amy: Dit klimaat is hem op het lijf geschreven. Ik heb hem nog nooit zo levenslustig gezien.

Linda: Eh, mankeert hij iets dan?

Amy: Het ging eigenlijk niet erg goed met hem.

Linda: Hij lijkt me kerngezond.

Amy: Je zou hem in Engeland moeten zien – in november – als hij met een stok loopt.

Linda: Wat?

Amy: Daarom zijn we hierheen gegaan – vanwege zijn jicht.

Linda: Jicht?

Amy: In zijn knieën en zijn rug. Maar de zon doet hem enorm goed. Ik hoop dat we dit jaar eens een winter zonder problemen doorkomen. Het zou zo fijn zijn voor de kinderen. David is een echt gezinsmens – alleen gelukkig als hij met de kinderen speelt. Niet dat dat de laatste tijd ging – niet met zijn jicht. Hij hobbelt naar de tuin en kijkt naar ze. Op een mooie dag helpen ze hem naar buiten en zetten hem in het zonnetje neer.

Linda: O, ik had niet door dat er iets mis was.

Amy: Schijn bedriegt, nietwaar? In feite hebben we er eerst aan gedacht om naar Lourdes te gaan in plaats van hierheen.

Linda: Lourdes!

Amy: Daarom zit ik zo in over dat tennissen. Zijn hart is ook niet echt sterk. Laten we geen aanval riskeren.

Linda: Dat lijkt me niet waarschijnlijk....

Amy: Weet je nog wat er met die Nederlander gebeurde? Ze zeiden dat hij omhoog sprong voor een smash en hij kwam horizontaal neer. Stel dat dat met David gebeurt? We kunnen het niet betalen om hem naar huis te laten overbrengen – en het is te ver om bloemen te brengen. *(Amy gaat af met de haardroger. Linda staart haar bedachtzaam na. De lichten vloeien over naar het terras. David zit aan een tafeltje. Vakantiegangers en obers lopen af en aan naar de ingang van de bar. Robert komt op en voegt zich bij David)*

Robert: David.

David: Dag, Robert.

Robert: *(zucht)* Wat een vreselijk oord.

David: Bevalt het hotel niet, Robert?

Robert: Teveel moffen.

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto